Lad mig lige kort begynde et helt andet sted, end I måske regner med.

Et kæmpestort sted meget langt borte.

Et sted, de færreste af jer – hvis overhovedet nogen – har været.

I den kæmpestore kinesiske provins Sichuan i byen Chengdu.

Provinsen er kun en af godt en snes kinesiske provinser.

Og alene denne ene provins er større end Tyskland.

Jeg besøgte Kina i forsommeren og rejste rundt i det store land.

Og hold da op!

Der ér langt fra Danmark til Kina. På alle måder.

Det ved vi godt, og det vidste min familie og jeg også. Men SÅ langt…!

Derude stod vi så en bagende varm junidag et sted, hvor det virkede som om de ikke tidligere havde set hvide mennesker. De gloede i hvert fald.

Jeg kan også fortælle jer, at i Kina er sådan noget som personligt kropsrum og intimzoner en by i, ja, en by i Danmark.

Så man står tæt.

Selvom Kina er stort, er der jo næsten 1,4 milliarder mennesker og de fylder!

…

Det var en stor oplevelse og samtidig gjorde rejsen det klart for mig, at vi har så meget at passe på herhjemme.

Hvor godt, vi har det i Danmark.

Hvor fantastisk et udgangspunkt, vi har – som folk, som nation, som fællesskab.

Og hvor let det reelt er at gøre tingene endnu bedre for danskerne og Danmark.

Hvis vi vil…

…

Lad mig for et kort øjeblik tage jer med til mit Danmark.

Mit Danmark er over 1000 år gammelt.

I alle de år har vi været igennem kongemord, fejder, krige, tabt land og vundet land. Og tabt det igen.

Det land, vi så har beholdt, er blevet passet, plejet og pløjet af generationer af danskere.

Vi har verdens ældste kongehus, vi har verdens ældste flag og vi har en af verdens ældste grundlove.

Og vi blev altså kristne 500 år før Columbus i 1492 opdagede Amerika og 500 år før byggeriet af Peterskirken i Rom blev igangsat i 1506.

Det giver lidt perspektiv på tingene.

Mit Danmark er et lille land.

Vi ligger højt mod nord, omgivet af vand og med store naboer, som vi har haft en tendens til at ligge i krig med… Derfor er krige en del af vores historie og arv.

Vandet omkring os har gjort os til en stolt søfartsnation – Danmarks suverænt største virksomhed er da også et rederi.

Som i øvrigt er blevet verdens største af slagsen.

Det er åbenbart ikke størrelsen, det kommer an på. Det er gørelsen.

Skibsreder Møller kaldte det med velvalgte ord ”rettidig omhu”.

For det, mit Danmark ikke har i udstrækning, det har vi i formidable præstationer i erhvervslivet, indenfor forskningen og i sportens verden.

Vi tog hele ni medaljer med hjem fra OL i London for nylig.

Det er da flot. Ja, det er mere end flot!

Jeg vil sige som Team Danmarks direktør:

”Det her OL har ikke bare været det bedste OL nogensinde fra dansk side, men det suverænt bedste!”

Så ja ja, vi er små og få – men pas på derude!

Vi gør os nemlig også sportsligt gældende i udlandet.

Daniel Agger er jo for eksempel stadig i forsvaret for Liverpool FC… ;-) Og bedre end nogensinde!

Mit Danmark er et fredeligt, hyggeligt sted med et omgængeligt og lykkeligt folk, der både vil os selv og andre det godt.

Det med at ville andre det godt, det er en selvstændig pointe.

Der er folk og folkeslag nok, der vil sig selv det godt og alle os andre det skidt!

Vi danskere har taget turen fra vilde vikinger til mere rolige roligans.

Fra turen over havene i vikingeskibe - til turen ned til fodboldfest og fadøl i idrætsanlægget.

Vi er - med eller uden øl - glade for vores land, vores flag og vores dronning.

Flaget er med på bilen, på camping, i kolonihaven og i lagkagen.

Hygge må gerne smage godt. Og kan man pynte oplevelsen med det rød-hvide flag, så er det kun endnu bedre. ;-).

…

I Vores Danmark er en stor grad af lighed vigtigt. Det er det som et middel til fællesskab, solidaritet og velfærd.

Ligheden har medført, at vi udvikler hele samfundet hurtigere og mere samlet end andre.

Når f.eks. danskerne først får øje på internettet eller Facebook, så rykker vi i samlet flok for fuld skrue!

Det sker, fordi de fleste har fået en uddannelse og de allerfleste har økonomisk mulighed for at deltage, også selv om der kræves pc, smartphone eller andet halvdyrt udstyr.

Selvom f.eks. amerikanerne var langt hurtigere end os til at hoppe på internettet i 90'erne, og til i 00'erne at hoppe på Facebook-bølgen, så er der i Danmark i dag relativt flere på nettet end i USA.

…

Der er meget godt i Danmark.

Og meget, vi kan gøre endnu bedre, men det vender jeg tilbage til.

Danmark er i os alle, og hver især har vi noget, som vi sætter særlig stor pris på.

Men hele landet er vores.

Kan I med mine få ord her genkende det Danmark, I gerne vil have?

Kan I genkende det land, vi skal overgive til vores børn og børnebørn?

Så er Dansk Folkeparti det rigtige sted at være!

Vores Danmark er slet ikke så lille, og det er langt fra værdiløst.

Regeringer kommer og går.

Fædrelandet består.

Sådan er mit Danmark.

Sådan er vores Danmark!

—

Se, rigtig mange har siden vores Sommergruppemøde i Silkeborg i august spurgt mig om, hvad der skal ske i dansk værdipolitik.

Hvad vil Dansk Folkeparti under mit formandskab gøre med værdipolitikken – dette grundlæggende væsentlige område, som regeringen har prøvet at tie ihjel, men som stille og roligt er på vej tilbage i centrum af den politiske debat.

Vil jeg eventuelt lave nogle ændringer, nu jeg har overtaget stafetten?

Svaret er det enkle:

Vi laver i Dansk Folkeparti ikke et komma om på vores værdipolitik!

Vi mener det samme, som vi hele tiden har ment.

Det kan godt være, at nogle har haft det bedst med at tro, at jeg ikke sådan gik og blandede mig i værdispørgsmål eller havde meninger om ghettoer, parallelsamfund, islamister og integration.

At jeg alene sad med læselampen tændt ud på de mørke timer og knuste tal.

Når jeg da ikke lige satte gule sedler i tommetykke finanslovbøger…

Det har jeg jo også gjort.

Men værdipolitikken – kulturkampen – er et fundament for Dansk Folkeparti, ligesom det i bredeste forstand er et fundament for mig.

Det er det, fordi kampen for værdierne er afgørende for danskernes fremtid.

Det er jo meget godt, at kassen stemmer, men det er jo dobbelt godt, hvis vi også har rimelig fælles værdier for, hvordan, til hvem og hvorfor, vi bruger pengene!

Fremtiden for det land, jeg holder af, og jeg trives i, afhænger af, om vi taber eller vinder kampen for værdierne.

Det er summen af rigtig mange ting, der afgør vores fremtid, og om vi i den næste generation og den næste igen er den nation, vi gerne vil være.

Om det er vores Danmark, der bevares. Om vi forstår, at vi kun er et bindeled mellem tidligere og kommende generationer. At vi skal forvalte det, vi har overtaget med respekt. At vi selvsagt nænsomt skal justere men ikke ødelægge det land, vores forældre, bedsteforældre osv. har skabt.

I Danmark holder vi af fred og harmoni. Vi har et fællesskab, en solidaritet med hinanden, som vi ønsker at bevare. Selvom vi ind imellem godt kan brokke os lidt, er vi faktisk verdens lykkeligste folk.

Vi elsker de fælles traditioner med dåb, konfirmation, skikkene til jul og påske og at vi alle taler det samme sprog har en fælles arv og historie.

Vi har lidt bogstaveligt talt: ”Gud, dronningen og fædrelandet” til fælles.

De fleste at os er døbt og konfirmeret og tror på den hellige, almindelige kirke, og vi er på samme måde fælles om folkeskolen for alle, den frie adgang til læge- og sygehusbehandling, folkepension for alle - og hjælp til alle, der har behov, uanset persons anseelse, politisk ståsted, tro eller hudfarve.

Sammen har vi opbygget et solidarisk velfærdssamfund, hvor få har for meget og færre for lidt, hvor korruption er et fremmedord og hvor vi i udgangspunktet kan stole på myndighederne – uanset, om det er politiet eller socialkontoret.

Og vi deler de samme værdier, der, uanset om vi hver især er troende eller ej, hviler på vores fælles historie og vores kristne kulturarv.

Derfor har vi noget til fælles, noget, vi vil passe på og bevare. Det gælder såvel store som små ting.

Skal vi eksempelvis selv i Danmark kunne bestemme, om der skal være stormoskeer? Med minareter højere end Rundetårn. Med stormoskeer, der kalder til bøn? Med den åbenlyse dyrkelse af underkastelse, afstandtagen og fjendtlighed, der desværre mange steder følger med?

Ja! Selvfølgelig skal vi det!

Og vi kan jo også spørge, om det er udtryk for naturlig integration, at madpakker i vores børns institutioner skal indrettes på en særlig måde, fordi en lille gruppe ikke vil spise det, der er resultatet af den danske madkultur?

Er det ikke rimeligt nok, at vi siger, at maden til børnene foruden at være sund, skal være varieret og afspejle almindelig god, dansk kost – hvilket altså også er en frikadelle eller en flæskestegsmad?

Jo, selvfølgelig er det da rimeligt!

Det er jo ikke fordi Dansk Folkeparti vil tvinge nogen til at spise svinekød. Slet ikke. Aldrig. Det må man da selv om.

Men man skal ikke komme rendende her og gøre det til et problem, at der serveres svinekød i Danmark.

Man kan bare lade være at spise med.

Man kan tage sin egen mad med den dag eller spise udenom.

Og det er forkert, når myndigheder, skoler og virksomheder i misforstået venlighed billedligt talt dropper skinken og indfører kebabben i stedet.…

Eller når skolen dropper den traditionsrige besøg i kirken i december, fordi der er muslimske børn i klassen. Det er simpelthen en ren misforståelse i forhold til at lære disse børn, hvilket land de skal være en del af.

Der er brug for en mental kulturel oprustning. Om hvad vi kommer af, hvad dette land er skabt af. Det vil styrke mange danskere i mødet med andre mennesker og samtidigt afføde større respekt hos dem med fremmed baggrund.

Der er brug for en regering, der tager dette alvorligt!

Nu har den ikke længere helt nye, men til gengæld allerede meget slidte, regering i stedet helt afskaffet integrationsministeriet og givet kulturministeriet til de Radikale. Ak ja!

Så nu er der reelt ingen minister for hverken en sammenhængende integrationspolitik eller en dansk kulturpolitik. Måske også derfor at flere symboler for den danske kulturarv med regeringens forslag til finanslov for næste år får kniven. Det gælder eksempelvis Den Gamle By i Århus, Fregatten Jylland, de danske mindesmærker i udlandet. Tankevækkende…

Men som Helle Thorning-Schmidt plejer at sige: ”Vi er kommet godt fra start…”

Jeg ved ikke, om regeringen synes, den har været smart. Men vi kan konstatere, at meget går galt.

Antallet af asylansøgere er markant stigende.

Vi ser udlændinge, der åbenlyst og uantastet handler med narko i vores gader.

Der er bander af unge med udenlandsk oprindelse, der slås og skaber utryghed.

Og senest en flok af utilpassede, der som finale på ramadanen smadrer en skadestue.

Det er på tide at få strammet op.

Vi skal simpelt hen have normaliseret dansk udlændingepolitik igen!

Efter kun et år med en regering, hvis statsminister i øvrigt før valget lovede ikke at lempe udlændingepolitikken, men som også på dette område ikke holdt ord…

Vi skal have bremset den ikke-vestlige indvandring til Danmark.

Vi skal have et pointsystem igen.

Vi skal have sat mere turbo på repatrierings-indsatsen – hjemsendelse af udlændinge, der også selv vil have det bedre i deres oprindelige hjemland.

Vi skal øge hjælpen til flygtninge i nærområderne ved at oprette asylcentre dér.

Til gengæld skal vi ikke åbne nye asylcentre i Danmark, vi skal lukke dem.

Dette og meget mere skal vi.

Ikke for at genere nogen. Men for at passe på alt det gode, vi har.

Dansk Folkepartis løfte er, at efter et regerings-skifte skal udlændinge-politikken skal normaliseres.

Den siddende regering har brugt et år på ufrivilligt at demonstrere, at den ikke kan regere, ikke kan enes internt og ikke kan holde tøjlerne stramme på værdiområdet.

Vi viste igennem 10 år, at vi kan samarbejde med de borgerlige partier, opnå resultater, flytte både hegns- og milepæle.

Vi viste i forhold til værdipolitikken at det var muligt at regere udenom det Radikale Venstre.

Dette var afgørende for resultaterne.

Det gør vi igen, bare vent!

—

Mens vi sidder her trygt og godt i Herning, koger det i Bruxelles.

EU, som vi kender det, er vaklende og i en krise, der ikke er set siden Rom-traktaten for snart 55 år siden.

EU har udviklet sig i en helt gal retning.

EU er blevet den berømte kolos på lerfødder, der vil bestemme, hvad danskerne skal i Danmark, franskmændene i Frankrig og tyskerne i Tyskland.

Det skal vi nok selv bestemme, men skal vi så glæde os over EU's problemer og euro'ens forventelige kollaps?

Nej, det synes jeg ikke, vi skal.

Det er så uendeligt let at sige: ”Hvad sagde vi!”.

Men ok, let eller svært, jeg fristes alligevel til at sige: ”Hvad sagde vi!”

Vi, danskerne, sagde det jo dengang tilbage i 2000.

Det er 12 år siden.

Det var sandt dengang og det er, om muligt, endnu mere sandt i dag:

Euro'en er noget juks –bygget på kviksand!

Euro'en er en ideologisk misforståelse, et pengemæssigt misfoster. Og hvis euroen skal reddes, skal der bygges en føderation ovenpå. Præcis som Barroso – I ved ham kommissionsformanden – fortalte i Europa-parlamentet i sidste uge. Men det ønsker befolkningerne jo ikke. Lad det derfor ikke ske!

Omvendt så kommer det kollaps, og de overvældende problemer, det vil skabe - ikke bare i euro-zonen, men i hele Europa.

Jeg glæder mig ikke over det kollaps.

For det vil sende ulykker og besværligheder mod mange – også mod Danmark og danskerne, og det ønsker jeg ikke, og det kan jeg ikke glæde mig over.

Men ansvaret for det ligger hos dem, der ikke ville høre og igangsatte en ufolkelig, udemokratisk proces hen imod et føderalt Europa.

Dem der har haft for travlt med at diktere, formalisere og ensrette.

De sidder med ansvaret!

For der kommer en modreaktion.

Den kommer mange steder fra.

I England eksempelvis har den konservativt ledede regering igangsat en proces under overskriften ”Hvad ønsker en britiske befolkning egentligt at samarbejde med andre lande om”.

Resultatet skal når det er klart sendes til folkeafstemning.

Det handler altså ikke for eller imod EU men hvilket EU man ønsker at være en del af.

For hvis landene sydpå vil fortsætte togturen mod ”en stadig snævrere union” så kan det jo være, vi skal koble et par vogne af toget og justere retningen sammen med England.

Kan jo tænkes at de øvrige skandinaviske lande –Norge og Sverige, samt Island – vi føle det attraktivt at følge med.

For hvis vi ved at toget kører mod et sted vi ikke vil hen, er det jo ikke en skam at tage med et andet tog. Så kan vi ikke blive beskyldt for at ville efterlade Danmark på perronen.

Vi kører bare et sted hen, hvor der er respekt for nationalstaterne og dermed befolkningerne.

En sådan udvikling vil for alvor udfordre Bruxelles.

Til gengæld vil det sikre at vi kan passe på Vores Danmark!

Politisk har vi aldrig vaklet.

Dansk Folkeparti er i 1995 grundlagt på bl.a. modstanden mod for hastig, for uigennemtænkt og for meget EU.

Dansk Folkeparti førte kun fem år senere i 2000 an i kampen for kronen og fædrelandet, imod deres elendige euro.

Og danskerne vandt afstemningen - vi har gode, danske kroner i dag.

Og helt ærligt – tror I ikke, grækerne ville have været lykkeligere, hvis de i dag havde købt deres fetaost, deres ouzo og deres lammekoteletter med drachmer? Jeg tror det.

Og tyskerne, vores store, gode nabofolk her sydpå, de synes slet ikke om EU's underlige euro, men drømmer sig i stort tal tilbage til dagene med D-mark.

Det er ikke mindst tyskerne, der har lånt grækerne de penge, som grækerne nu ikke kan betale tilbage.

Så sent som i tirsdags var overskriften i en avis: ”Det er tid til græsk bankerot”.

Venner, det er et morads!

Og hvad står vi med herhjemme?

En statsminister, der i Europa-parlamentet – på engelsk, man er jo ikke en dansk provinsbo – erklærer, at hun er ”europæer af hjertet”.

Jo tak. Jeg kunne nu godt have drømt om en dansk statsminister, der først og fremmest var dansker af hjertet.

Vi har i Danmark desværre et folketingsflertal og en regering der åbenlyst er ude af trit med sin egen befolkning.

Befolkningen vil ikke have euro og vil have mindre EU og mere dansk selvstændighed.

Hvad vil Venstre, de konservative, Liberal Alliance, Socialdemokratiet, SF og de radikale?

De vil mere EU, mindre Danmark og euro frem for kroner!

Og hvem var det, der skabte sig helt ude af proportion, da Dansk Folkeparti overfor en nølende og vrangvillig VK-regering fik genindført grænsekontrol ved de danske grænser?

Det var EU-kommissionen!

Vogterne af, at EU udvikler sig planmæssigt og planøkonomisk med større og større magt over national-staterne.

Det var mit indtryk, at regeringen nærmeste krympede sig.

Bedre blev det ikke af, at de tyske myndigheder lod deres røst høre og advarede mod ”dansk nationalisme”.

Øh?

Men den tyske befolkning jublede. ”So ein ding…”, sagde de og ville også have grænsekontrol.

Jeg tror, at EU har overspillet sine kort.

Jeg tror, at det EU, vi kender i dag, kommer til at undergå en nødvendig forandring.

Og jeg tror, at vi får national suverænitet tilbage.

At vi får selvbestemmelsen tilbage.

At vi får grænsekontrollen tilbage.

Ikke bare fordi vi i Dansk Folkeparti vil det. Men fordi realiteterne vil tvinge landene til det – uanset, hvad EU-kommissionen så måtte mene.

Det er naturligt at vogte sin grænse. Det er naturstridigt ikke at gøre det.

Det er naturligt, at folkene selv bestemmer, hvem de vil lukke ind i deres lande og på hvilke vilkår. Det er unaturligt, at andre bestemmer det.

Og det er naturligt, at alle afgørende beslutninger tages af et lands folk, ikke af andre landes folk.

…

—

Jeg plejer jo også at forholde mig lidt til mine kollegaer på Borgen. Og hvorfor skal det være anderledes i år. Men jeg må blankt erkende at det er svært. Vi prøver jo bare at skabe godt humør og komme de trængte i møde, så hvad kan jeg sige. Hvem kan jeg tale om uden at de bliver endnu mere trængte?

Jeg havde jo tænkt mig at tale om SF og Søvndal. Men efter Villy Søvndals bebudede afgang på et tidspunkt hvor SF når et historisk bundniveau er det udelukket. Og hvis jeg taler om Astrid Krag kan det jo være at hun alligevel ikke vil stille op til formandsposten. Og så har SF jo for alvor et problem. For næste generation af SF´ere har jo ikke endnu fået hverken stemmeret eller blev valgbar. Så nej det er udelukket!

Så tænkte jeg på Lars Barfoed. Han må jo tro meget på sig selv. Forleden skulle jeg nemlig svare på, hvordan jeg forholdt mig til at han ville danne en borgerlig regering uden støtte fra Dansk Folkeparti. Må indrømme at det gav anledning til at tro at Barfoed virkelig følte sig stor og stærk. Så ham ville jeg kunne tale om. Men øv…efter et par timer trak han i land. Dansk Folkepartis mandater måtte alligevel godt tælles med.

Nå, så tænkte jeg…jeg taler om Helle Thorning-Schmidt. En statsminister kan vel ikke være en trængt person. Og jeg synes jo også hun altid ser så glad ud når hun er på TV.

Men så kom jeg i tanke om at jeg jo kun ser hende på TV fra udlandet og hun er jo glad når hun rejser i udlandet, men knap så glad når hun bliver nødt til at opholde sig i Danmark. Så nej, det går heller ikke. Helle Thorning kan jeg heller ikke tale om…

Hvem har vi nu tilbage. Nå ja, Margrethe Vestager! Og det kan jo næsten ikke passe bedre.

For i Nyborg på Fyn holder Det radikale Venstre denne weekend deres landsmøde.

Jeg vil gerne her fra Herning i dag give Margrethe Vestager en indrømmelse.

Hun har ret.

…

Og dét vil hun kunne lide at høre

Ikke sådan fordi hun tvivler på, at hun har ret - for det gør hun aldrig, Margrethe Vestager har altid ret - men fordi det sker meget sjældent, at jeg giver hende ret.

”Sådan er det jo”, sagde Margrethe Vestager.

Og ja, det har hun sådan set ret i.

Vestager talte om dagpengene og om, at på et eller andet tidspunkt, ja så stopper udbetalingen af dagpenge.

Og det sker jo uanset, om man kan modtage dagpenge i 14 dage, 6 måneder, to år eller syv år, for den sags skyld.

En skønne dag får det en ende. Så kan man ikke få flere dagpenge.

Sådan er det jo.

Den indrømmelse vil jeg give hende.

Men se, mens Margrethe Vestager forsøgte – lidt kækt, synes jeg, og bestemt ufølsomt – at konstatere fakta, prøvede hun samtidig at sno sig uden om den kendsgerning, at et stort antal medborgere kommer i klemme i de dagpengeregler, vi lavede for godt og vel to år siden.

Om det er 2000, 5000 eller 20.000 er principielt helt underordnet.

Det kan fagbevægelsen og a-kasserne på den ene side og arbejdsgiverne på den anden bruge deres liv på at mundhugges om.

Jeg ser mennesker og ikke et tal.

Jeg ser skæbner, ikke en statistik.

Jeg ser ufølsomhed og parade-snak, hvor jeg vil se politisk mod og handlekraft!

For mange af dem som får problemer har måske et lille hus, de har betalt på kvartal for kvartal i årevis,

Lavet småreparationer på, udvidet med et børneværelse, da det blev nødvendigt. Det er deres hjem.

Det er ikke bare et hus, det er en families hjem.

Hjemmet har så bare den kedelige effekt, at familien ikke kan få kontanthjælp, for der står sådan set mere end 10.000 kr. på kontoen. Godt nok i mursten og sådan formelt, men alligevel.

Så sælg huset, kære venner, så kan vi samle jer op bagefter, er beskeden fra os, fra samfundet, fra myndighederne.

For samtidig er virkeligheden så den, at boligmarkedet ikke bare er koldt og stille. Det er bundfrossent.

Der er dømt permafrost – man kan stort set ikke sælge, ingen vil købe, og priserne er under alle omstændigheder lavere end gælden.

Så virkeligheden her i september 2012, den virkelighed uden for økonomiministeren Margrethe Vestagers vinduer. Rettelse: Langt fra økonomiministerens virkelighed – den er, at familien her skal sælge huset.

Først røg jobbet.

Så røg selvværdet.

Familielivet knirker.

Økonomien vakler.

Banken, der før lånte blindt ud til alt og alle, vil absolut ingenting nu.

Så nu skal huset sælges. I en by i Jylland, på Lolland, på Sydfyn eller andre steder, hvor der i forvejen ikke er den største ejendomsomsætning eller nye jobs.

Det bedste, man kan sige om stedet er måske, at der heller ikke er mange radikale… - Manglen på smarte caféer og insteder er for udtalt.

Men hovsa – I sidste uge buldrede den radikale hovedbestyrelse dog lige af sted med budskabet: Vi skal sætte boligskatten op!

Jamen, herre Jemini!

Nu stod vores lille familie klar med salgsskiltet, og bang! Så sender Vestagers radikale hovedbestyrelse lige en atombombe ned i det permafrost ramte boligmarked.

Hvem i alverden vil købe et hus nu, selv med fantasi-lav rente og til god pris for køber, når man ikke kan vide sig nogenlunde sikker på, hvad man har at regne med bare de næste fem-otte år??

Bliver den sparede rente ædt op af dyre banklån og radikale boligskatter?

…

Jeg tror, at vi alle sammen - med nogle radikale som mulige undtagelser - kan forstå, at politisk og social ansvarlighed består i at hjælpe rigtige mennesker med rigtige problemer.

Jeg forstår godt, hvis nogle synes, at regeringen løser problemerne bagvendt.

Regeringen har sat det lange lys på og løser udfordringerne i 2020.

Dét er fint. Det skal vi. Det er en bunden opgave.

Men det betyder altså ikke, at man på vejen til 2020 skal være blind for helt almindelige danskeres problemer her og nu.

Man skal huske at løse problemerne i den rækkefølge, de opstår!

…

Vi er i Dansk Folkeparti absolut ikke blinde for, at der skal være sammenhæng i tingene, og at budgettet skal hænge sammen, også om 8-10 år. Eller 20-30 år for den sags skyld.

Det synes jeg, vi demonstrerede både i 2010, da vi lavede genopretningspakken med netop en markant ændring af dagpengene, og året efter, da vi lavede tilbagetrækningsreform som led i netop 2020-planen.

Dansk Folkeparti er ikke reformangste.

Vi er ikke bagstræberiske.

Vi har vist det fornødne mod og den fornødne handlekraft, da økonomien skulle bringes i vater, både sidste år og året før.

Og for den sags skyld også i 2009 – ja lige siden, krisen ramte Danmark i efteråret 2008 og til dato har vi stået fast på, at uanset, hvor ondt tingene gjorde, så måtte vi dreje og justere for at sikre landets drift og tilliden til økonomien.

For en sikker økonomisk drift er den underliggende forudsætning for det solidariske velfærdssamfund, vi ønsker at bevare.

Det kræver fra tid til anden justeringer og tilpasninger. Også nogle trælse af slagsen.

Men det kræver ikke, at vi på forkerte præmisser koldt og kynisk og uden indlevelse kaster gode medborgere ud i frit fald!

Og det kræver ikke, at mens vi kan sende flere penge af sted til korrupte ulande, så dropper vi at holde hånden under danskere i nød, bare fordi Margrethe Vestager synes, at ”sådan er det jo!”

Da Dansk Folkeparti i 2010 aftalte at ændre dagpengeperioden og optjeningsperioden var det ud fra nogle forudsætninger, vi alle regnede med dengang i Pinsen 2010.

At væksten kom i gang. At vi igen ville mangle folk på arbejdsmarkedet.

Jeg ved det, for jeg var der selv.

Alle andre, også Venstre, også de Radikale, ved det, for det står i aftalen og i det, finansministeriet sendte ud dengang.

Hvilke politikere er vi, hvilke ledere af landet er vi, hvis ikke vi har mod nok til at sige: Vi tog fejl! Forudsætningerne holdt ikke. Det så sådan ud i Pinsen 2010, men virkeligheden i 2012 og 2013 er en anden.

Bl.a. fordi regeringen bare snakker og snakker om en eller anden kickstart, men ikke har kickstartet andet end grænsehandlen syd for den danske grænse.

Vi, der påtager os at drive landet, at gøre det bedste for borgerne både nu og i fremtiden, må altså erkende, at fremtiden ikke altid bliver, som vi tror.

Margrethe Vestager har bekvemt glemt, at hun dengang i 2010 rent faktisk udtrykte betænkelighed, som os andre.

Vi taler jo ikke om hverken Enhedslistens utopier om en evig jobgaranti eller evige dagpenge eller om i næste uge at have en raket klar til at flyve mennesker til Mars!

Vi kan, hvis vi vil.

Det her er ikke Kina. Det er vores Danmark. Det er muligt.

Folketingsmedlemmer har bedre forhold end langt de fleste andre her i landet.

Det synes vi ikke altid selv, når vi har travlt og sådan. Men det har vi!

Det giver lige den der ekstra forpligtelse til at sørge for, at unødige ulykker ikke ramler ned over dem, der kan og vil – men som vi ikke har formået at give mulighederne i form af et pulserende jobmarked, et sundt boligmarked, en tryg hverdag og fremtid.

Jeg er ikke blind for, at der er dem, der ikke gider.

Jeg er heller ikke blind for, at der er dem, der snyder.

Jeg kan godt se, at vores fælles goder misbruges, at nogle spekulerer i offentlige ydelser.

Men det får mig altså ikke til at ryste på hånden: Vi SKAL som samfund tage vare på dem, der er i nød, som gerne vil, men ikke kan og de, der med lidt hjælp – og rettidig omhu, måske – kan skubbes i gang.

De, der misbruger vore fælles goder, de skal findes, stoppes og straffes!

Men misbrug og kriminalitet skal ikke hindre os i at hjælpe alle andre!

Alle os, der kan – og de fleste af os kan mere, end vi tror – kan godt lige samle kræfterne.

Det gælder også jer i Nyborg, Margrethe Vestager!

I har lige siden valgkampen talt så meget om kickstarten, at man er helt træt af det ord.

Min gamle knallert var mere effektiv i sin kickstart end jeres.

Det eneste, I har kickstartet er grænsehandlen i de tyske butikker!

Man skaber ikke arbejde for danskere i Danmark ved at kickstarte grænsehandlen!

Derfor har vi også foreslået en pakke, der skal sænke fedt- og sukkerafgifterne, der driver danskerne til grænsen for i de tyske butikker at få stillet trangen til kager, slik og sodavand.

Næsten alle steder i Danmark nu får borgere i deres postkasser kataloger fra grænsebutikkerne og Border Shoppen. Grænsehandelen er eksploderet. Denne trafik fjerner i tusindvis af arbejdspladser i danske butikker.

Samtidig må jeg sige Vestager og resten af regeringen. Man skaber heller ikke velstand og arbejde for danskere ved at åbne op for tusindvis af østeuropæere, der både lovligt og ulovligt, suser til Danmark. Her tvinger de hele brancher som byggefagene og vogmandsbranchen i knæ – mens regeringen passivt ser til og fortæller os, at vi da bare skal vente på kickstarten…Så bliver alt godt!

Det lyder fuldstændig som den gang statsministeren sagde om betalingsringen, at "der kommer en god løsning i morgen".

Det gjorde der som bekendt ikke, som der sjældent gør med denne regering.

Denne regering øger kun problemerne.

Og hør lige et par tankevækkende tal: Bruttoledigheden er ifølge Danmarks statistisk lige nu over 165.000, hvilket svarer til ca. 6,3 pct arbejdsløse. Samtidig er antallet af registrerede østarbejdere i Danmark langt over 60.000, hvilket vil sige at hvis vi forestillede os at østarbejderne ikke var her og at jobbene var besat af danskere, ville bruttoledigheden være nede omkring 100.000.

Det er jo også tankevækkende i forhold til at regeringens kickstart skulle sikre 21.000 nye job. Og at mindst 30 procent af kickstartens jobs i forvejen besættes af udlændinge på grund af EU's regler om udbud.

Det er ikke meget den her regering gør for danske arbejdere!

Men regeringen har jo også travlt med andre ting

Det er jo velkendt: Et hus i indre splid kan ikke stå.

SF for sig og regeringen samlet er et hus i indre splid.

Det betaler danskerne prisen for hver eneste dag.

Ingen løfter, der holdes, ingen mål, kun roderi og slingrekurs.

Derfor, Helle Thorning-Schmidt: Det vil være i orden med os, hvis du overvejer at følge Villy Søvndals eksempel.

Dog vil jeg foreslå den omvendte model: Bliv som formand for Socialdemokratiet - og gå af som statsminister.

Jeg kunne nemlig godt tænke mig her til jer i dag at kunne sige:

I morgen.

I morgen kommer der en god løsning.

I morgen bliver der udskrevet valg.

Og så kommer der en ny regering.

Og så kan vi komme i gang med alt det, vi ønsker for Vores Danmark

Det er ikke i min lod. Så det vil jeg ikke love jer.

Hvad jeg til gengæld vil love jer er, at jeg som formand for Dansk Folkeparti

Dag og nat,

Hver uge,

Hver måned

og i årene, der kommer, vil arbejde utrætteligt for et bedre Danmark, for Vores Danmark.

Jeg vil med gerning og ikke kun med ord gøre mit for at leve op til den tillid, I har vist mig ved at vælge mig som jeres formand.

Tak for jeres tillid. Tusind tak!